

บทประพันธ์โดย อ.มธุการี บทละครโดย อ.ไพฑูริย์

ม.มธุการี

รัก

นอกระบบ

www.puendee.com

นวนิยายไทย

รักนอกระบบ • ม.มธุการี

ลงพิมพ์ในนิตยสารหญิงไทย พ.ศ.๒๕๕๗-๒๕๕๘

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มีนาคม ๒๕๕๘

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก : กนต์ธร บุษยเนตร

ราคา : ๒๕๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ม.มธุการี.

รักนอกระบบ.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๘.

๕๓๒ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-528-5

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

ศุภรัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชานันต์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ ต้นติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ กงใจ สุทธิธรา เสดตรา

รจนา กงทน สุรินทร์ ออมระดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือ บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

โลกมีคนแปลก แตกต่าง และไม่เหมือนกัน คนไม่เหมือนใครถูกเรียกว่า ‘วิปลาส’ มันมีจริงอย่างนั้น...คนเช่นที่ว่า และถูกตราหน้าจากคนในสังคมเดียวกัน

ใน ‘รักนอกระบบ’ นวนิยายของ ม.มธุการี มี *ปราส มัสมน วิสา* และ *ตรัง* ทั้งสี่คนแผลงกันอย่างสุดโต่ง เป็นยิ่งกว่าวิปลาสเสียอีก ความนอกระบบของพวกเขาจากการขาดภูมิด้านทานต่อสังคม และต้องเจอกันเพราะ ‘ชยะ บันดาล’

สี่คนเต็มไปด้วยปัญหา ทั้งชยะในใจที่ฝังรากลึกในความทรงจำ สมานิสันขาดที่พึ่งและสับสนในชีวิต ไม่รู้สี่กปลดอดภัย และปลีกตัวจากสังคม เหตุเพราะสังคมไม่มีใครมองเห็นใจใคร สังคมมันมีรูปแบบของมัน รูปแบบที่เหมือนปลากระป๋อง และพวกเขาไม่อาจอยู่ในแพทเทิร์นนั้น แต่ปัจเจกชนอย่างคนทั้งสี่กลับเรียนรู้และทำความเข้าใจกันได้ถึงแก่น ทั้งเหยียวยาความบ้านนอกระบบให้กันเอง จนความบักกลายเป็นความรักขึ้นมาเสียอีก

‘รักนอกระบบ’ อาจเริ่มเรื่องที่ ‘หนีนอกระบบ’ ก็จริง แต่เนื้อเรื่องกลับมีความอ่อนไหวในมุมลึก มีการตีความหมายในชีวิต เป็นเรื่องราวที่สนุก ตลก-ร้าย เสียดสีสังคมแบบทูปเปลือกแตก อ่านแล้วฆ่าแต่หน้าคิด เหมาะกับคนไทยยุคปัจจุบัน ซึ่งต่างมีหนี้สินมากหน้าให้ต้องสะสางกันไม่หยุดหย่อน บ้างก็ไม่รู้ด้วยว่าจะใช้หนี้ หรือหนีหนี้ให้พ้นได้...ด้วยวิธีใด

รักนอกกรอบ

ม.มธุการี

ปราสสะดุ้งลืมนตาตื่นเพราะเสียงกริ่งโทรศัพท์ที่ตั้งกริ่งกร้างไปทั่วห้อง มันดังมาจากที่ไหนกัน แน่ใจว่าไม่ใช่เสียงจากมือถือที่ใช้อยู่ทุกวัน สายตรงเครื่องนั้นเขาเลิกใช้มานานแล้ว เลิกให้เบอร์เพื่อนฝูงคนรู้จักมานานักหนาแล้วด้วย...

ลุกขึ้นนั่งบนโซฟาและหืดตามองไปรอบห้อง แสงสว่างยังไม่ผ่านเข้ามา เพราะปิดม่านเอาไว้ เสียงโทรศัพท์ยังดังไม่หยุด มองหาที่มาของมัน ต้นเสียงต้องอยู่ที่ไหนสักแห่ง แต่ขยะและหนังสือหนังสือที่เกลื่อนเต็มห้องข้างเป็นอุปสรรคสำคัญกับการค้นหาในตอนี้ ลูกกระย่องกระแยงเดินข้ามกองขยะที่สูงเป็นภูเขาเลากาไปรูดม่านหน้าต่าง แดดส่องผ่านเข้ามาจนตาแทบบอด...

เสียงกริ่งโทรศัพท์เงียบไปได้หลังจากโอดโอยแทบขาดใจเป็นนาน ต้องรีบหาให้เจอและโยนทิ้งไปเลย ก่อนที่จะหัวใจวายจากมัน เดาไม่ออกเอาเสียเลยว่ใครโทร. เข้ามาสายนั้นหลังจากที่เขาเลิกใช้มันมานานแล้ว...

แหวกกองขยะเข้าห้องน้ำ ไม่มีการปิดประตูเพราะกองขยะลามมาถึงหน้าห้อง ทำให้ไม่ต้องปิดม่านในเมื่อเขาเป็นหนุ่มโสดตัวคนเดียวในบ้านสามห้องนอน มรดกตกทอดที่พ่อแม่ทิ้งเอาไว้ให้เขากับพี่สาวอีกคน พอพี่สาวไปแต่งงานและย้ายไปเมืองนอกบ้านก็ตกเป็นของเขาคนเดียวอย่างถาวร...

หรือว่าจะเป็นพี่สาวที่โทร. เข้ามา ปราสหยุดสัฟฟ์และครุ่นคิด... วิสา ยังเป็นอีกคนหนึ่งที่รู้เบอร์เก่าเบอร์นี้ แต่นานแค่ไหนแล้วที่ไม่เคยติดต่อถึงกัน ปราสสัฟฟ์ต่อ... ต้องไม่ใช่ อาจจะเป็นคนอื่นหลงเบอร์และโทร. ผิดเข้ามา

สะดุ้งทั้งตัวเมื่อเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอีก รีบเดินออกจากห้องน้ำและมองหาที่มาของเสียง อาจจะมีมูมโน้่น หรือว่ามีมูมนี้... แหวกว่ายกองขยะจนเจอและนั่งแผ่ละยกหูขึ้นมารับฟัง บัดเศษขยะไปด้วย

“ฮัลโล่ ใครโทร. มาวะ”

“ปราสเหรอ พี่เองนะ...”

ใช้วิสาจริงๆ ปราสทิ้งตัวนอนบนกองขยะอย่างอ่อนใจ

“โทร. มาจากไหนละนั่น เลิกใช้แล้วนะเบอร์นี้”

“ทำรถขนส่ง เพิ่งมาถึง ต่อรถมา มารับหน่อย กระเป๋າหลายใบ มาเร็วๆ นะ มาเดี๋ยวนี้เลยจะรออยู่”

วางสายไปก่อนที่เขาจะตอบรับเสียอีก ปราสวางหูโทรศัพท์แบบอกตามองเพดานห้องที่มีหยากไย่รายล้อมทั่วไปไม่ต่างอะไรกับบ้านผีสิง ซวย... บ้านนี้ไม่เคยต้อนรับใครมาเป็นแรมปีแล้ว แม้กระทั่งเพื่อนฝูงที่สนิทชิดเชื้อที่สุด...

ไม่มีเวลาแม้กระทั่งจะเก็บกวาดอะไรก่อนที่จะออกจากบ้าน ในรถมีกระป๋องเบียร์ที่ยังไม่ได้ทิ้ง กับ... ปราสยกถุงพลาสติกขึ้นดู ขยะข้างปีที่ยังไม่เคยทิ้งตั้งแต่เมื่อไหร่กัน มีของบูตในนั้นจนต้องเหยงหน้าหนีแล้วโยนทุกสิ่งไปกองรวมกันที่เบาะตอนหลัง ฝุ่นทุกหนแห่งในรถ มีแต่ฝุ่น และขยะ

รีบขับรถออกจากที่นั่น บ้านริมทะเลหลายหลังกระจัดกระจาย และมีรั้วรอบขอบชิด ไม่รู้จักใครเลย... หลายปีที่ย้ายมาอยู่ที่นี่

ขับรถเรื่อยเฉื่อยไม่เร่งร้อน ไม่เจอกับวิสามาหลายปีเช่นกัน และทำไมเขาจะต้องเร่งร้อน... พี่สาวไม่ได้บอกว่พี่เขยคนอเมริกันกลับมาเที่ยวด้วยหรือไม่ พอลเป็นจิตแพทย์และแก่กว่าวิสาเป็นสิบๆ ปี อาจจะมีวัยรีไทร์... เจอกันครั้งสุดท้ายบ่นอยากมาเที่ยวเมืองไทยอีก หรือว่าจะเลิกร่ากันไปแล้ว...

เหยียบเบรกตัวโค้งและพยายามขับรถให้ช้าที่สุด เลิกกันแล้ว... คำคำนี้ น่ากลัว เพราะเท่ากับว่าพี่สาวอาจจะกลับมาอยู่บ้านเป็นการถาวร และคำนี้ก็ยิ่งน่ากลัวหนักเข้าไปอีก คำว่าถาวร... เขาอยู่กับใครได้บ้าง ไม่เคยอยู่กับใครมาเลยตั้งแต่เลิกเรียนมาสี่ห้าปี และบ้านหลังนี้ก็เคยเป็นของเขาเพียงคนเดียวเท่านั้น...

คลานไปจนถึงสถานีขนส่ง วิสามายืนคอยอยู่แล้วพร้อมกระเป๋าเดินทางใบโตถึงสามใบ ร่างผอมสวมชุดเดินทางผ้าไหมเหนียวมองเห็นนกสืบขึ้นเงาวาบ ไม่เจอกันหลายปีและไม่เปลี่ยนอะไรเสียสักหน้า

“แก๊ไปนี่” ทักขณะยื่นมองกระเป๋าที่พื้น “แล้วนี่จองโรงแรมไวรัยั้ง”
“จะบ้ารึไร เอ้า ช่วยขนขึ้นรถหน่อยเร็ว รอดังนานมัวทำอะไรอยู่”
หน้าตาบูดขณะออกคำสั่ง

ปราสขนกระเป๋ายัดใส่ท้ายรถ แ่ววเสียงพี่สาวร้องดังวายตอนก้าวขึ้นรถ
“ขยะอะไรเนี่ย ไม่มีที่วางขาเลย” ตะๆ เขี่ยๆ ขยะที่กองไปทางหนึ่ง
“ยังรกเหมือนเดิมนะเรา”

“ดีซัน ไม่เชื่อไปดูที่บ้านดิ” ปราสออกรถกระแทกกระทั้น ซ้ำเลื่อง
มองวิสาที่เหลียวไปทางท้ายรถ

“มีหนุมั่งรีเปล่า...ยูนี่มันไม่เปลี่ยนเลยนะปราส รถนี่ไม่ล้างมากี่สองไชย
แล้ว”

“ก็ตั้งแต่พี่ไปนอกนั่นละ” ปราสพูดหน้าตาเฉย “แล้วนี่ทำไมมาคน
เดียว มิสเตอร์พอลไม่มาด้วย”

“แยกกันอยู่ชั่วคราว มีปัญหานิดหน่อย”

“ปัญหาอะไรอีกล่ะ” ปราสร้องดังเฮ้อ

“ไม่ใช่เรื่องของตัวเอง”

“แล้วนี่จะกลับมาอยู่นานแค่ไหนกัน”

“บ้านชั้นเหมือนกันนะยะ”

ปราสเงียบไปได้ คิดสะระตะไปถึงวันคืนเก่าๆ ที่โตมาด้วยกัน อายุห่าง
กันสามปีแต่ก็เหมือนเพื่อนมากกว่าพี่ วิสาจบัญชีและเคยทำงานให้พอล
ตอนฝายนั้นมาเป็นจิตแพทย์ที่กรุงเทพฯ นัยว่าตกหลุมรักฝรั่งและแต่งงาน
โยกย้ายไปอยู่อเมริกา คุยกันครั้งสุดท้ายเมื่อปีที่แล้วก็ไม่เห็นมีแว่วว่าจะมี
ปัญหาอะไรกัน...แล้วเกิดอะไรขึ้นมาตอนนี้...

“แล้วได้งานอะไรตอนนี้” เสียงพี่สาวถามมา

“เบ็ทบอล”

“เล่นเบสบอลตั้งแต่เมื่อไหร่ ไหนว่าไม่ชอบกีฬา”

“เบ็ทบอล” ปราสหันเสียงให้สั้นลงกว่าเดิม “ไม่ใช่เบสบอล เบ็ทบอล”

“ตาย เล่นการพนันด้วย” วิสาโวยวาย “ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ตั้งแต่จำความได้ จำได้ไหม เราเคยเล่นปั้นหัวปั้นก้อยกัน ไอชนะ
ทุกทีเลย” ปราสโวลต่อ “เลยติดเป็นนิสัย ตอนนี่ได้เต้าเล่นเบียร์บอล ชนะ
ทุกทีเหมือนกัน”

“ไม่ไหวแล้วเธอ ต้องคุมกันแล้วนะเนี่ยกลับมาที่ยวนี่ จะหางานให้
ทำ ตอนนี่กำลังติดต่อเพื่อนฝูง พี่ต้องหางานทำเหมือนกัน”

“แล้วเบียร์บอลไม่ใช้งาน มันก็งานเหมือนกันละว่า แถมได้เงินเร็ว นี่
คืองานหลัก แต่ยังมีงานพิเศษนอกเวลาทำอีก”

“ทำอะไร”

“ดีไซเนอร์ ให้เว็บไซต์ เงินดีด้วย”

“ใครหลวมตัวมาจ้างเธอ ไม่มาดูบ้านมั่ง”

บ้านยังตั้งอยู่ที่เดิม ล้อมรอบด้วยสันทรายเป็นเนินสูงสี่ทิศ หน้าบ้าน
มีทางเดินเล็กๆ ตัดผ่านลงทะเล วิสาลงจากรถและเดินสำรวจรอบบ้าน ไม่
เปลี่ยนแปลงไปสักนิด ที่กว้างขวางขนาดสร้างบ้านได้อีกหลัง หล่อนเคยคิด
เอาไว้เช่นกัน ติดขัดที่ไม่อยากอยู่ใกล้ห้องชายคนเดียว...

ร่างสูงใหญ่หอบกระเป๋าลงจากรถไปกองรวมหน้าบ้าน จากนั้นก็ไข
กุญแจ กล่องหลายกล่องตกรวมหน้าประตูและเขาก็ใช้เท้าเขี่ยกลับเข้าไป
ใหม่ ทำท่าจะจนปัญญาเพราะต้องหอบกระเป๋า จนหล่อนต้องเข้าไปช่วยเปิด
ประตูอีกแรง แค่มือเข้าไปเห็นกองขยะในบ้านก็แทบจะล้มทั้งยืน

“ตาย อะไรกันมั่งเนี่ย...” เดินตามห้องชายเข้าไปติดๆ มองซ้ายขวา
ไปด้วยอย่างตื่นตระหนก ทั้งกล่องกระตาศทั้งลั้งซ้อนกันเป็นภูเขาเลากา
ไหนจะขยะที่กระจัดกระจายเต็มพื้นห้องนั่นอีก

“คนอยู่รีว่าหุม” ถามซ้ำ “แล้วนี่จะอยู่ยังไงกัน”

“ถึงได้ถามเิงว่าจองโรงแรมไว้รีเปล่า” ปราสโยนกระเป๋าโครมลงพื้นห้อง
“ไม่บอกล่วงหน้าจะได้เตรียมตัวเก็บ เอ้าวางไว้นี่ก่อน ห้องยังไม่ได้เก็บให้”

วิสาแหวกว่ายกองขยะไปจนถึงห้องส่วนตัวที่เคยอยู่ แคเปิดประตูเข้าไป
ไปเห็นสัมภาระในนั้นก็แทบล้มทั้งยืน กล่องขยะเต็มห้องจนหาที่เดินเข้าไป
ไม่ได้ แทบจะทรุดตัวลงจมกองขยะเหล่านั้นไปด้วย เกิดอะไรขึ้นมา...

หันมามองกันหนึ่ง

“เออน่า แล้วจะจ้างคนมาเก็บวันนี้” ปราสรีบพูด

“หยิ่งเธอต้องจ้างจิตแพทย์ยะ นี่ไม่ได้พูดเล่นแล้ว”

“แค่รกไปหน่อย”

“นี่ไม่หน้อยแล้วนะ รกมันมีหลายระดับ มีระดับพอทนได้กับยอดมหา
รก ฝรั่งเรียกมหาโหด โหดตั้งจนฝังราก เคยทิ้งอะไรมั่งรีเปล่า...สงสัยไม่เคย
เลยใช่มะ”

วิสาเดินข้ามของและเดินเข้าครัว มองหาเตาไฟไม่เจออีกแล้ว เปิด
ตู้เย็นดูก็ต้องรีบปิด เพราะอาหารบูดเน่าส่งกลิ่น ยืนฟังตู้เย็นอย่างสงบสติ
อารมณ์ มองตามหลังน้องชายที่กำลังเก็บโนนเหวียงนี้ ปากคุยไปด้วยว่า

“อะไรกันหนักหนา วันเดียวก็เสร็จ คินนี่ไม่เสร็จจะหาที่พักโรงแรมให้
น่า ไม่ใช่เรื่องใหญ่เรื่องโต”

วิสาเดินกดเบอร์โทรศัพท์มือถือหาเพื่อนฝูงให้่วน รีบเดินออกจากบ้าน
มารับลมทะเลและอากาศบริสุทธิ์ก็ก่อนจะเป็นลมไปเสียก่อน...นี่ก็อยู่แล้วว่าต้อง
มาเจออะไรแบบนี้ แต่ก็ไม่เคยคิดว่าจะหนักหนา ปราสเป็นคนรกรกมาแต่ไหน
แต่ไรสมัยยังเด็ดๆ ความขาดระเบียบ การเก็บของไม่เคยเป็นที่เป็นทาง ห้อง
ส่วนตัวของฝ่ายนั้นไม่เคยมีใครอยากเข้าไปยุ่งเกี่ยว แต่วันนี้ทุกสิ่งหนักหนา
ยิ่งกว่าเดิม เพราะมันลุลกลามไปทั่วทั้งบ้านนั่นเลย...

ติดต่อกถึงกมลลาเพื่อนเก่าที่ตอนนี้มีธุรกิจส่วนตัว ฝ่ายนั้นเป็นนักตกแต่ง
บ้านฝีมือเยี่ยมและต่อมาก็เริ่มเปิดบริษัทเล็กๆ ของตัวเอง พอเล่าให้ฟังถึง
สถานการณ์ตอนนี้ กมลลาที่ว่า

“แบบนี้ต้องส่งมือปราบไป มีรุ่นน้องคนหนึ่งเพิ่งจบ รับงานสารพัด ขุด
ดินยังเอา”

“ผู้ชาย?”

“ผู้หญิงนี่ละ งานจับกังที่ใครเขาไม่รับ แม่นี่รับอาสาหมด ผู้ช่วยก็
ไม่ต้องมี ประหยัดเงินบริษัทไปตั้งเท่าไร จบมาปีที่แล้วเอง รับงานไม่ไหว
สบายไปแล้ว”

“กรณีนี้ต้องมีผู้ช่วยนะ เพราะมหาโหดจริงๆ นี่ยังไม่กล้าเข้าบ้านเลย นื่องั้นมันต้องเป็นโรคจิตชนิดหนึ่งแน่ๆ เพราะเป็นแบบนี้มานานแล้ว แต่ไม่คิดว่าจะหลุดโลกถึงขนาด”

“เอาน่า จะรีบส่งมือปราบไปอีกสองวัน”

“สองวันอะไร ให้มาวันนี้เลย” วิสาโว้ย “จะจ่ายค่าที่พักให้ แต่ต้องมาวันนี้ละ ขับรถไม่กี่ชั่วโมง”

“ประจวบไกลน้ำ ต้องถามดูก่อนแล้วจะโทร. มาอีกที”

เพื่อนวางหูไปแล้ว และน้องชายก็โผล่หน้ามาเรียก

“หาแก้อั้วเจอแล้ว เข้ามานั่งข้างในซี ยืนแบบนี้เมื่อยแ่ แล้วนั่นโทร. ถึงใคร”

“มือปราบ” วิสาพูดสั้นๆ แค่นั้น...

* * *

มีสมมติเดินถือผ้าเช็ดไปตามขอบหน้าต่างอย่างละเอียดลออ เอาให้แน่ใจจนหาฝุ่นไม่เจอสักเม็ด เมื่อคืนมีลม มีลมมันก็ต้องมีฝุ่นตามติดมาเหมือนเงาตามตัว นี่ยังไม่ได้ออกไปดูรถข้างนอก อาจจะต้องทำพิธีล้างกันขนานใหญ่อีกที เพิ่งจะล้างมาหยกๆ

เดินไปหยุดมองภาพเขียนที่ผนัง ภาพนี้พ่อวาดเอาไว้สมัยหนุ่มๆ ภาพแม่ตอนยังสาวๆ และพ่อก็กำลังตามจับ มันมีประวัติและเบื้องหน้าเบื้องหลังจนกลายเป็นภาพเขียนประจำตระกูล ลงมือเช็ดฝุ่นทุกซอกมุม เหล่ตามองจนแน่ใจว่าไม่มีฝุ่นหลงติดที่ใด จัดภาพตะแคงให้ได้ระดับกับแสงที่ส่องเข้ามาทางหน้าต่าง ใครๆ ก็ยกนิ้วให้หล่อนเกี่ยวกับเรื่องของความละเอียดลออ จนมีฉายาจากที่ทำงานว่าเพอร์เฟ็กชันนิสต์ตัวฉกาจ งานไหนใครไม่รับหล่อนจะลงมือลุยเองเลย

เช็ดฝุ่นเสร็จก็เดินไปล้างมือ ล้างแล้วล้างอีกอยู่สิบเที่ยว ความสะอาดต้องมาก่อน มีเชื้อโรคทุกหนทุกแห่งที่มองไม่เห็นตัวกัน อาจจะต้องอยู่ตามซีลือบ และไค้ส่องมองทุกนิ้วจนแน่ใจ สงสัยจะโรคจิตชนิดหนึ่ง...

เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้นและหล่อนก็รีบรับสาย เตว่าเป็นเรื่องงาน

และก็ใช่จริงๆ

“งานด่วน ว่างรีเปลา” เสียงที่กมลลาถามาตามสาย

“ว่างพี งานเข้าอีกหรือ”

“เพื่อนเก่าที่โทร. มานะ ขอความช่วยเหลือเรื่องตกแต่งบ้านให้หน่อย
บ้านสามห้องนอนริมทะเล ที่ประจวบโน่น”

“โห ตั้งไกล”

“น่า ขั้บรถไม่กี่ชั่วโมง งานเบาไม่มีอะไรหอก แต่งบ้านให้เขานิด
หน่อย เพื่อนที่เพิ่งกลับจากนอก ปิดบ้านทั้งไว้นานไปหน่อย มีน้องชายเฝ้า
ก็ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรมั้ง เขาอยากให้เป็นวันนี้เลย จะหาที่พักให้เสร็จ”

มัสมนนิ่งคิด

“ขอผู้ช่วยซักคนก็ยงดีนะ”

“โอย งานเบาๆ อีกอย่างเรื่องขนย้ายน้องชายเขาช่วยได้ ก็แค่ไปเดิน
กรีตทรายออกแบบ ตกแตงนั่นนิตนี้หน่อยเดี๋ยวก็นเสร็จ อาจะกลับได้พรุ่งนี้
เลย ไม่นานหรอก”

“งั้นเดี๋ยวมเตรียมเก็บเสื้อผ้า วันเดียวໄ໓มัย”

“วันเดียวแน่ ไมเกิน งั้นเดี๋ยวก็นโทร. ไปบอกเขาแล้วเอาที่อยู่ไว้ แล้ว
จะบอกมาอีกที”

กมลลาวางสายไปรวดเร็ว งานเข้า อาจะเงินดี แถมงานไม่หนัก พรุ่งนี้
กลับ และได้เงินติดกระเป๋าอีกก้อน...

เข้าห้องเก็บเสื้อผ้าัดใส่เป้ หูแว่วเสียงรถเลี้ยวเข้ามาจอดในโรงรถและ
ตามมาด้วยเสียงเบรกสนั่น ไม่ใช่ใครนอกจากพี่ชายที่อยู่ด้วยกัน ตรึงเคยเปิด
บริษัทกับเพื่อน ทำได้สองปีก็เฟื่องเจิงมาสดๆ ร้อนๆ เป็นหนี้เป็นสินเขาท่วม
หูท่วมหาง ตอนนีหาทางออกด้วยการไปกู้หน้้นนอกระบบและเอาเงินไปเบ้ท-
ฟุตบอล คงกะจะหาเงินเร็วมาใช้หน้้นนเอง

เดินออกมาดูพี่ชายก็เห็นกำลังแ้ยมผ้ามานมองออกไปภายนอก มอง
ซ้ายขวา ท่าทางลุกลนน่าสงสัย

“หน้้นนี้มาอีกหรือพี่ตรึง” มัสมนถามออกไป

“ไอ้แขกมันตามมาตั้งแต่ปากซอย ใครจะไปรู้ว่ามันมาดักกรออยู่วะ”

“ก็แสนรอบนี่”

“สองแสนหมดเรียบ มีให้ยืมมั่งไหม เห็นว่างานชุกนัก”

“รอให้มันจับไปเรียกค่าไถ่เมื่อไหร่แล้วจะช่วย ตอนนี่ช่วยตัวเองไปก่อน
นี่เดี๋ยวมันต้องไปประจวบ รับงานเข้ามา งานด่วน”

“กลับเมื่อไหร่”

“พรุ่งนี้”

“แล้วเกิดไอ้แขกมันบุกเข้ามา ทำทางมันเอาแน่ะรอบนี่”

“อย่าลืมหาพินัยกรรมทิ้งไว้ละกัน รถยังเหลืออีกคันนี่”

มัสมนเดินกลับเข้าห้องแพ็คของต่อ เสียงรถมอเตอร์ไซค์เวียนไปเวียน
มากระหี่มอยู่หน้าบ้าน แบบนี้คงกักไม่ปล่อยแน่ เป็นหนี้ใครไม่เป็นไปเป็น
หนี้เจ้าแขกมัน...

ยื่นส่องกระจกหิวผลวกๆ ผมสั้นชอยติดหนังหัวเพื่อ่ง่ายกับการสระ
หวีป้ายสองสามทีก็เห็นหน้าพี่ชายลอยมาในกระจก หน้าขาวซูบขอบตาคล้ำ
เหมือนอดหลับอดนอนมาเป็นแรมปีก็ไม่ปาน

“เอางี้มะ ขอติดรถไปด้วยคน เพราะขึ้นอยู่ต่อมันบุกเข้ามาแน่ อาจ
จะต้องสูญเสียชีวิตสำคัญในร่างกายให้พวกมันไปที่ละชั้นสองชั้นจนกว่ามัน
จะได้เงินมันคืน”

“ขนาดนั้นเลยหรือ” มัสมนตกใจ

“แขกก็รื้ออยู่แล้ว” ลากเก้าอี้หนึ่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง คั่วาแปรงมาแปรง
ผม “เดี๋ยวช่วยแต่งหน้าให้หน่อย มีวิกมั้ย”

“เอาไปทำไมวิก”

“ปลอมตัว ฉันเอาผ้าคลุมผมมา ชุดผู้หญิงตัวใหญ่ๆ หน่อย”

“มีแต่ชุดนอน”

“ชุดอะไรก็เอามาก่อนเร็วๆ ก่อนที่มันจะบุกเข้ามา”

ตรึงลงมือแต่งหน้าแต่งตาเอง วาดปากเสีจมัสมนก็เอาชุดนอนตัว
หลวมมายื่นส่งให้ ชมว่า

“สวยจนมิสยูนิเวิร์สอายเลย”

ตริ่งสวมเสื้อผ้าราวตเร็วแล้วคว่ำที่คลุมผม

“หลอกฝรั่งได้ตอนดึกๆ ฝรั่งย่านริมทะเลเยอะ” มัสมนชมต่อ รีบคว้า เบื่อออกจากห้องไปก่อนเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์ “สงสัยพี่กมลลาโทร. มา รีบไปคอยในโรงรถนะ”

พี่กมลลาโทร. มาบอกแอดเดรสเสร็จสรรพกำชับว่า

“ขับรถระวังๆ ไปถึงเมื่อไหร่โทร. มาบอกพี่ก่อน”

“พี่ตริ่งขอไปด้วยค่ะ”

“อ้าว ก็ได้ลูกมืออีกคนแล้วไง งานไม่หนักหรอก ยังไงเที่ยวให้สนุก”

วางสายจากพี่กมลลาก็เดินย่องเข้าโรงรถ พี่ชายนั่งรออยู่ก่อนแล้วทางตอนหน้า ไบหน้าขาวแต่งเอาไว้เจิดฉายจนมัสมนต้องมองซ้ำ

“แบบนี้หะหารายได้พิเศษได้จ่มเลยพี่ตริ่ง บอกแล้วว่าฝรั่งเยอะนั่น”

๒

มัสมนขับรถออกจากบ้าน มีสิ่งหม้อเตอร์ไซค์สองคันขับวนเวียนมองเข้ามาในรถ แต่ละคนหน้าตาตึงทึงน่ากลัว ตรงยั้งฟันยิ้มหวานชนิดไม่มีใครสงสัย มัสมนลอบระบายลมหายใจอย่างโล่งอกเมื่อพ้นเขตอันตราย

“จำไว้เป็นบทเรียนเรื่องหนี้นอกระบบ...” เตือนพี่ชาย

“ใครคิดล่ะว่ามันจะเป็นแบบนี้”

“คำว่านอกระบบก็บ่งบอกชัดเจนแล้วว่าเป็นเขตอันตราย เกิดอะไรขึ้นมาไม่มีใครช่วยเหลือได้เขารู้กันทั้งนั้น พวกนี้ถึงได้ปล่อยหนี้กันอย่างนี้ เรียกดอกแพงๆ ร้อยละห้าสิบ ตอนกู้ละลายง่ายเชียว ตอนทวงคืนนี่ดี ต้องเสียอวัยวะที่ละชิ้น บางคนมันเอาตายเลย นี่ถ้ามันตามพี่ตรงเจอนะ”

“ขอหลบด้วยสักพักได้ไหม” ตรึงว่า

“งานวันเดียวก็กลับ แค่นี้ไปจัดของให้เขานิดๆ หน่อยๆ เต็มวิกิเสร็จอีกอย่างบ้านพักริมทะเลคงมีของไม่มากอะไร”

“เราขอเขาอยู่ที่นั่นต่อสักอาทิตย์ได้ก็ดีนะ เห็นว่าบ้านสามห้องนอนไม่ใช่หรือ ดากอากาศไปในตัว อากาศบริสุทธิ์จะตายย่านนั้น รอให้ทางนี้มันเจียบไปก่อน ไม่ใช่กลับมาหมั่นยกบ้านเราไปทิ้งหลัง”

“อาจจะต้องคุยกับพี่กมลลา ถ้าประหยัดเงินไม่ต้องเช่าโรงแรมมันก็ดีทางเขาด้วย อาจจะอยู่ได้หลายวันหน่อย ยืดเวลาเก็บโน่นนี่ ดีไซน์ให้สวยๆ พี่ตรึงเป็นลูกมืออีกคน”

“ฝันมานานอยากอยู่บ้านริมทะเล” ตรึงเอนหลังพิงพนักยิ้มกว้าง “ตอนนี้โล่งใจพันธะมีไอเวรแซมมาได้ ไปหลวมตัวเป็นลูกหนี้มันได้ไงนิเรา เช็ตจนตาย”

“แล้วนี่จะหนีมันไปได้นานแค่ไหนกัน” มัสมนยังนึกหัวนหวาด

“ถึงต้องไปหาที่เจียบสงบและสวยงามใช้เวลาคิดไป เต็มวิกิคิดได้เองว่าแต่เขาจ่ายดีมีร้ายนี่”

“งานน้อยคงจ่ายไม่มาก คิดเสียว่าได้เที่ยวตากอากาศ วันเดี๋ยวก็น่าดี
นั่นเขาพี่น้องเหมือนกัน พี่สาวแต่งงานกับฝรั่ง”

“คิดยังไงแต่งงานกับฝรั่ง ผู้ชายไทยดีๆ หมดไป”

“ไหนล่ะ” มัสมนมองหน้าพี่ชาย “ทั้งหล้ายาปลาบั้ง พูหมึงยิงเรือ
เสือสิงการพนัน แต่ถ้าขยันก็ยังไม่ว่ากันนะ...หยิ่งพี่ต๋องนี่ติดเข้าไปได้ยัง
เรื่องเบี๊ทบอล งานการดีๆ เคยมีทำ”

“ก็มันมัน อะไรจะเงินเร็วเท่าการพนัน”

“แถมตายเร็ว”

มัสมนเร่งความเร็วรถเมื่อเห็นมีมอเตอร์ไซค์แล่นตามหลัง

“อะไร” พี่ชายเหลียวมองตาม

“โรคสมาธิสั้น นึกว่าพวกมันตามมา” หายใจโล่งเมื่อรถแล่นแซงขึ้นไป

“สั้นหรือว่าสั้น”

“สั้น สมาธิสั้นนั่นมันอีกอย่าง เคยเจอลูกค้ามาแล้วตอนไปตกแต่ง
บ้านให้ โห บ้านยังกะเล่าหมุ ทั้งขยะทั้งของสัพเพเหระ เต็มบ้านไปหมด
เจอแบบนี้แหละเรียกเงินค่าจ้างได้หลายเท่าตัวเลย นั่นแหละพวกสมาธิสั้น”

“ทำไม”

“พวกโรคจิตใจ ส่วนใหญ่ป่วยกันแต่เด็ก รักษาไม่หายด้วย รกมี
หลายระดับ รกอย่างมีหลักการคือยังรู้จักเก็บ รู้อะไรควรทิ้งไม่ทิ้ง แต่รก
อย่างสมาธิสั้นนี่เขาจะเก็บทุกอย่างแม้กระทั่งไม้จิ้มฟันใช้แล้ว หนังสือพิมพ์
จะไม่มีทิ้ง อีเมลจะไม่มีถูลบเป็นยี่สิบปี จนคนส่งตายกันไปหมดแล้ว
จานซามจะไม่มีการล้าง ถึงต้องใช้จานกระดาษ ใช้แล้วไม่ทิ้งด้วยนะแต่เก็บ
เข้ากรุต่อ”

“พูดเวอร์ไปรีไปเล่า”

“ไม่เวอร์นะพี่ต๋อง มนเห็นมาแล้ว เปลือกไข่เขาก็ไม่ทิ้ง แต่ใส่กล่อง
ไว้แบบนี้มันถึงได้รกใจ เพราะเขาไม่มีความสามารถที่จะทิ้งอะไรได้เลย
ส่วนใหญ่คนแก่ๆ ที่สมบัติเยอะทั้งหลายเขาเป็นกัน”

“เจอบ่อยไหมแบบนี้”

“นานน้านจะเจอเข้าซักคน ปีที่แล้วหลงมาคน แก่แล้วด้วย บ้านทั้งหลังต้องใช้เวลาเป็นหลายอาทิตย์กว่าจะเก็บกันเสร็จ เพราะเขาจะไม่ยอมทำอะไรเลย ต้องกล่อมกันอยู่นั้นแล้ว แก่ร้องห่มร้องไห้จะเอาของแกไปทิ้ง นำส่งสารอะ ถึงต้องกล่อมกันนานเป็นโรคจิตที่รักษาหายยากมาก”

“เราเจอแบบนั้นก็ดีสินะ ถือโอกาสอยู่ต่อให้นานๆ กลับกรุงเทพตอนนี้ถูกไอ้แขกกลับเป็นชิ้นๆ แน่”

“คงยาก พี่กมลว่าวันเดียวเสร็จนี้ บ้านให้ฝรั่งเช่าสมบัติคงไม่มากมายอะไรหรอก ว่าแต่เดี๋ยวลบโทร. ไปบอกเขาดีกว่าว่าเรากำลังเดินทาง” มัสมนหยิบโทรศัพท์มือถือมากดหาเบอร์ที่กมลทำให้ไว้ มีเสียงเรียกเพียงครู่เดียวก็มีเสียงผู้ชายรับสาย

ปราสไม่แน่ใจนักว่าใครกันที่โทร. เข้ามา พี่สาวไม่ได้บอกรายละเอียดไว้บอกเขาแต่ว่าจะมีมือปราบมาช่วยเก็บของ...

“โทร. มาเรื่องดีไซน์บ้านนะคะ เรากำลังเดินทางไป” เสียงใสแจ้วปลิวมาตามสาย

“อ้อ เรื่องเก็บกวาดบ้าน” ปราสแก้ “กำลังรออยู่คุณ อีกานานไหม”

“คงไม่กี่ชั่วโมงหรอกคะ จะรีบขับไป อาจจะไปถึงบ่ายๆ นิดหน่อย”

“คุณมาจากไหนละนั่น”

“กรุงเทพคะ ยังไงเดียวเจอกันนะคะ”

เจ้าหล่อนวางสายไปก่อนที่เขาจะซักถามต่อ กรุงเทพฯ พี่สาวสั่งคนงานมาจากกรุงเทพฯ นั้นเลย ยิ่งนึกว่าจะเรียกหาคนแถวนี้...

ชะโงกมองหาริสา ก็เห็นกำลังนั่งที่เก้าอี้ผ้าใบริมทะเล ไม่มีที่ท่าว่าอยาก จะกลับเข้ามาในบ้านอีกเลย ต้องยอมรับว่ามันช่างเกินกำลังของเขาค่ะที่เก็บคนเดียว เขาอยู่กับสิ่งรอบตัวมาเป็นแรมปี จนมันกลายเป็นความเคยชินในชีวิตไปแล้ว...

นั่งเล่นคอมพิวเตอร์ต่อ มีชอกมูมเล็กใกล้โซฟาที่เขาใช้ตั้งโต๊ะคอมพิวเตอร์ แกมโซฟาปรับเป็นเตียงนอนได้ในตัว มันกลายเป็นวิมานเล็กๆ ส่วนตัวห่างไกลจากกองขยะที่สุ่มรวมกันจนล้นห้องไปแล้ว เดินไปอีกสองก้าว

ก็ถึงห้องน้ำ คราวไม่เคยมีการทำอาหาร เพราะหากินนอกบ้าน แบบนี้ไม่เรียกว่าสวรรค์สำหรับคนโสดแล้วจะเรียกอะไร...

ไฉ่ยิ้งชอบมีใบในเกมคอมพิวเตอร์และใส่หูฟังไปด้วย เกมโปรดปรานที่น้ำหนักต้นที่สุด เขานั่งเล่นทั้งวันก็ยังได้ถ้าไม่มีงานเข้ามา จากนั้นก็เบี๊พุดบอลไปตามเรื่องตามราวและได้ไปเสียทุกครั้ง นี่ถ้าเขาเบี๊พุดเป็นแสนเป็นล้านอย่างคนอื่นปานนี้คงรวยແ่...

แค่นี้เอง ชีวิตประจำวันที่มีความสุขและต้นต้นที่สุด ทำไมเขาจะต้องไปคิดทำอะไรที่มันน่าเบื่อและเอือมระอาอย่างเช่นเก็บบ้านเก็บช่อง เก็บอีกมันก็รกอีก ชีวิตมีอะไรที่มันน่าต้นต้นกว่านั้นแยะ...

นั่งเล่นเกมเป็นชั่วโมงและพี่สาวก็ไฉ่ลหน้าเข้ามาทางประตู

“เขาโทร. มามั่งรียัง จะมาถึงเมื่อไหร่”

“โทร. มาแล้ว เห็นว่าจะมาถึงราวๆ บ่าย ใครกันสั่งตรงจากกรุงเทพเลย”

“ทำงานกับเพื่อนพี่ มีอปราบเลยคนนี้ ดีไซเนอร์มือหนึ่ง ขนาดเพ็งจิบ เพื่อนพี่เขาว่าจั้งนะ”

“ดีไซเนอร์” ปราสชะงักไป “ยั้งนี้กัว่าจะเรียกคนเก็บขยะธรรมดา”

“ขยะอย่างเธอไม่ธรรมดาณะปราส ต้องมีอาชีพที่เขาเข้าใจปัญหา”

“ก็ไม่ได้มีปัญหอะไรนี่นา”

“คุณพอลเขายังว่าเธอเป็นโรคจิตชนิดหนึ่ง เขาเตือนไว้นานแล้ว”

“โรคใหม่มาอีกแล้วหรือ”

“เขาเรียกโรคสมมติสันยะรู้เอาไว้ บ้านช่องมันถึงได้มีขยะเป็นภูเขาเลากาแบบนี้ไง”

ปราสแค้ยักไหล่ จะมายัดเยียดให้เป็นโรคอะไรอีกละ หลายโรคเสียเหลือเกินตั้งแต่จำความได้...

น้องชายยังเล่นเกมต่อไม่สนใจและวิสาก็ผลุบหน้ากลับออกมา ไม่กล้ากระทั่งจะย่างกรายเข้าบ้าน มีร้านขายอาหารและเครื่องตีมีริมหาดด้านโน้นและหล่อนก็ลงทุนเดินไปสั่งชาเย็นมานั่งจิบ มันเป็นร้านขายข้าวแกงที่น่าจะฝากท้องได้อย่างน้อยก็ชั่วระยะเวลาหนึ่งจนกว่าจะจัดการเรื่องบ้านให้เสร็จ

บอกกมลลาไปแล้วถึงปัญหาทั้งหมด และเพื่อนก็จะส่งมือปราบมาช่วย อาจจะส่งคนงานทั้งกองทัพมาเลย

จนปานนี้หล่อนก็ไม่คิดว่าน้องชายเข้าใจถึงปัญหาของตัวเอง ปราสามีโลกของตัวเองมาตั้งแต่เด็กๆ เป็นจิตรกรนักวาดภาพมาตั้งแต่ยังจำความได้ ห้องหับสมัยเด็กๆ เคลื่อนไปด้วยกระดาษและสี พอเติบโตใหญ่โลกส่วนตัวถูกโยกย้ายเข้าไปอยู่ในโลกไซเบอร์ที่หล่อนยังไม่เคยย่างกรายเข้าไปดู และทั้งโลกรอบตัวให้มันอยู่ในสภาพที่เป็นอยู่ทุกวัน แล้วนี่มืออาชีพอะไรจะมาช่วยได้มากแค่ไหนกัน อาจจะยกทัพกลับพอมารับสภาพบ้านที่แท้จริง...

* * *

ปราสาทได้ยินเสียงรถแล่นมาจอดหน้าบ้านตอนบ่ายๆ ตามนัด หูแว่วเสียงพี่สาวทักทาย เสียงพูดคุยกะซาดังแว่วเข้ามาถึงในนี้ รีบวางมือจากเกมที่เล่นและลุกไปเลิกม่านมองออกไป

มือปราบที่ว่าแต่งชุดรุ่มร่าม กระโปรงยาวแทบลากดิน เสื้ออกสีเขียว ตุ่นๆ สวมทับเสื้อบางเบาสีน้ำทะเลที่ปลิวเล่นลมพร้อมๆ กับกระโปรง มองไกลๆ หน้าตาจุ่มจิ้มเข้ากันได้ดีกับเสียงพูดคุยกะซา มีอีกคนนั่งมาด้วยในรถแต่ไม่ได้ลงมา ผู้หญิงโปกผมและแต่งหน้าขาววอก แกรมสวมแว่นกันแดด นึกว่าจะมากันมากกว่านี้...

รีบกลับมานั่งเล่นเกมต่อ จังหวะเดียวกับที่พี่สาวผลักประตูหน้าบ้านเข้ามารายงานไปด้วย

“รอกหน่อยนะคะน้อง เดี๋ยวจะวิ่งๆ”

คนหน้าตาจุ่มจิ้มค่อยๆ ก้าวตามเข้ามา ตาโตมองไปรอบๆ ห้อง ร้องออกมาเบาๆ ว่า

“อ๊วยตาย...”

ท่าทำจะถอยกลับแต่ยังลังเลอย่างมีมารยาท ส่งยิ้มผ่านมาทางเขาเมื่อพี่สาวแนะนำ

“น้องชายค่ะ เจ้าของบ้านตัวจริง”

มัสมั่นยิ้มเก้อหนังกิ่งขึ้นไปอีกเมื่อเห็นเจ้าของบ้านไม่ทักทายอะไร ได้

แต่นั่งเล่นเกมคอมพิวเตอร์เฉย เห็นแต่หน้ามีตจ ที่มีคิ้วเข้มเฉียง วิสา mong ตามสายตาของหล่อน บอกน้องชายว่า

“ปราส...เขามาช่วยเก็บบ้านจะ พาเข้าไปดูในห้องหน้อยซิ มีตรงไหน ที่จะให้ห้องคนนี่เขาช่วยมั่ง”

ปราสเท้าสองมือกับตักตัวเอง มองไปรอบห้อง

“มันก็เหมือนๆ กันทุกห้อง จะให้ผมเริ่มที่ไหน”

“นั่นสิคะ จะเริ่มที่ไหนกันดี”

มัสมนมองที่เท้าตัวเอง ค่อยๆ ก้าวหลบกองขยะเดินตามเขาไปเมื่อ ปราสลุกจากโต๊ะคอมพิวเตอร์ วิสา รีบถอยไปหน้าประตูบ้าน

“พี่จะคอยข้างนอกละกันนะ”

ไปแล้ว พี่สาวหนีไปก่อน ทั้งหล่อนไว้กับน้องชายตัวโตๆ ที่กำลังพา เดินชมกองขยะที่กองพะเนินไปทุกทิศทาง สิ่งที่หล่อนไม่เคยเห็นมาก่อน เหมือนไม่ใช่บ้าน เหมือนเป็นโกดังเก็บขยะก็ไม่ปาน...เสียงคนเดินนำหน้า อธิบายเป็นฉากเป็นตอน

“นี่คือห้องนอน คือเดิมมันเป็นห้องนอน แต่ผมไม่เคยใช้มันเพราะอยู่ ไกลครัว ความที่ขี้เกียจเดินเลยออกไปใช้โซฟาข้างนอกที่ปรับเป็นเตียงได้ ใน เมื่อห้องไม่ได้ใช้ ก็เลยใช้เป็นที่เก็บของ เมื่อก่อนสมบัติพวกนี้อยู่ในโรงรถ แต่โรงรถซื้อก็บอกแล้วว่าเป็นที่เก็บรถ ผมก็เลยขนของพวกนี้ขึ้นบ้าน สมบัติ เก่าแก่ของคุณพ่อ คุณแม่ ใช้ชีวิตร่วมกันมาสี่สิบห้าสิบปี ของมันก็ต้อง เยอะ อาจจะเป็นของเก่า แต่ไม่ใช่ขยะ ขยะนั้นอยู่ข้างนอก ในห้องทำงาน ของผม ผมจะรับผิดชอบส่วนนั่นเอง ส่วนของเก่าในบ้านพวกนี้ ถ้าคุณจะช่วย สะสางให้มันเข้าที่เข้าทาง รึจะทำยังไงก็แล้วแต่ เห็นว่าเป็นมืออาชีพ คุณคง มีไอเดียมั่งแล้วว่าจะทำยังไงมั่ง”

เสียงพูดดังติดต่อไม่หยุด ในขณะที่มัสมนแทบเป็นลมตายเพราะหายใจ ไม่ออก สมบัติบ้าอะไรกันมั่งที่นี่...ทุกหนแห่งที่มองไปคือเสื้อผ้า กล่องกระดาด และของสัพเพหระกองพะเนิน...

รีบควักผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงื่อตามหน้าตาและเขาก็มองหน้า

“เป็นไง ถ้าคุณคิดว่ามันจะเกินกำลังความสามารถของคุณ...”

“อาจจะเกินกำลังค่ะ แต่ไม่เกินความสามารถแน่” มัสมนเหมือนถูกทำหาย รีบคว้าสมุดบันทึกที่ออกมาจากเป้ส่วนตัว “ตอนนี้ต้องจดข้อมูลไว้คร่าวๆ เกี่ยวกับสภาพของห้องว่าอยู่ในสภาพที่นอนไม่ได้และเลิกนอนมานานวัน”

มัสมนจดยึก ตามองหน้าต่างที่ปิดสนิท

“ไม่มีอากาศถ่ายเทในนี้ ฉะนั้นอาจจะต้องมีการรัดแงะหน้าต่าง เพราะเท่าที่มองๆ สนิมกินหมดแล้วใช้ใหม่คะนั่น” ชะโงกหน้าต่างมองคราบโคลสนิมที่หน้าต่างไปด้วย

“บ้านเก่ามันก็ต้องมีสนิมเป็นธรรมดา” เป็นคำแก้ตัว

“เข้าใจค่ะ และไม่ได้ว่าอะไร จุดเริ่มต้นคือต้องหาข้อบกพร่องทั้งหมดว่ามีอะไรบ้าง ของทั้งหมดนี้อาจจะต้องทิ้งไปบ้าง”

“คุณจะมาทิ้งอะไรของผมล่ะ” เสียงเริ่มขุ่น เช่นเดียวกับแววตา จนต้องรีบถอย

“ห้องหับจะได้หายใจได้ไงคะ”

“ห้องมันจะต้องมาหายใจอะไรคุณ มันไม่มีชีวิต”

“บ้านทุกหลังมีชีวิตค่ะ หน้าต่างคือรูจมูก ไม่เปิดให้อากาศถ่ายเทเข้ามา มันถึงได้อับทึบและมีกลิ่น” มัสมนทำจมูกพุดพิด ตอนนี้ไม่ค่อยแน่ใจว่ากลิ่นบ้านหรือว่ากลิ่นคน แต่พอเห็นหน้าย่นยุ่งของผู้เป็นเจ้าของก็รีบตัดบท “เอาเป็นว่าเข้ามาดูเหตุการณ์ก่อน ถ้าทุกห้องเหมือนกันแบบนี้ก็ไม่ต้องดูก็ได้ค่ะ เดี่ยวจะกลับมาถ่ายวิดีโอไว้อีกที”

“ทำไมต้องถ่าย”

“เราต้องรู้จักบ้านทุกซอกทุกมุมเสียก่อน ก่อนที่จะทำการออกแบบดีไซน์ ตกแต่งภายในให้สวยงามน่าอยู่ อีกอย่างจะได้เก็บไว้เป็นอนุสรณ์เกี่ยวกับบ้านไงคะ”

“ต้องใช้เวลานานแค่ไหนกัน”

“ไม่นานค่ะ” มัสมนทำหน้าที่ครุ่นคิด “สักอาทิตย์หรือไม่กี่สองอาทิตย์...หรือไม่กี่อาจจะกว่านั้นนิดหน่อย จนกว่าปัญหาทางเราจะคลี่คลาย...”

“คุณมีปัญหาอะไรของคุณกัน”

“เรานี้หมายถึงคุณด้วยค่ะ” หล่อนรีบแก้ “เพราะเท่าที่ดูๆ สมบัติเก่าๆ ของคุณเยอะมาก มีค่าทั้งนั้นเลย ต้องใช้เวลาสะสางทีละอย่างจนกว่าจะเข้ารูปเข้ารอย เพราะเท่าที่ฟังดูคุณไม่ต้องการที่จะทิ้งอะไรเลย”

“ทำไมคุณจะไปทิ้งในสิ่งที่เป็นความทรงจำ”

“เอาค่ะ เข้าใจ เราจะมาสะสางกันอีกที แต่ตอนนี้ทีมงานของเราต้องหาที่อยู่ก่อน”

“คุณหมากันกี่คนกัน”

“สองคนค่ะ เราจะหาที่พักก่อน แล้วจะกลับมาอีกครั้ง เอากล้องถ่ายมาด้วย คุณก็ใจเย็นๆ ไม่เกินอาทิตย์สองอาทิตย์นี้ก็เสร็จเรียบร้อยแน่”

น้องสาวเดินกลับออกมา มีผู้ชายตัวสูงออกมาส่งหน้าบ้าน ตรังรีบริถกามเมื่อมีสมนเดินมาที่รถ

“เป็นไงมั่ง”

“สันชนิตหลุดโลกเลยรายนี้” มัสมนสตาร์ทเครื่องยนต์และออกรถเลียบไปตามริมหาด “แทบหายใจไม่ออก เท่าที่เห็นมาก็มีรายนี้ได้ด้วย เดี่ยวต้องกลับไปอีก ต้องหาที่พัก เขาจ่ายค่าโรงแรมให้เสร็จ บอกไปว่าไม่เกินสองอาทิตย์...เขาก็โอเค”

“ไหนว่าวันเดียว”

“เดือนหนึ่งก็ไม่เสร็จ บ้านสภาพนี้ะ แต่ไม่อยากจะเขาดกใจ อีกอย่างพี่ตรังต้องการที่หลบหนีไอ้แขกมันไม่ใช่เธอ ก็นี่แหละโอภาส”

“ทำไม ข้างในมันรกมากรีใจ”

“เคยเข้าไปในโกดังเก็บขยะมัย นั้นแหละ ขนาดไม่รู้อะไรเป็นอะไร นี่ยังไม่ได้สำรวจตู้เย็น อาจจะมีหนอนตอมอาหารค้างปีช่องสุ่มกันอยู่เป็นสหราชอาณาจักรแห่งใหม่ ส่วนใหญ่เจอแต่คนแก่ แต่รายนี้ยังหนุ่มอยู่เลย พุดจามีเหตุมีผลด้วย”

“คือยังไม่บ้า”

“คนพวกนี้ไม่ได้บ้านะ สติปัญญาอาจจะเหนือกว่าคนทั่วไปเสียอีก ถึง

รักษายากมากยังงี้ ในเมื่อเขามีความสุขแบบนั้น”

“แล้วแบบนี้ใครจะมาฟังอะไรเรา”

“ก็ถึงว่า นี่ถ้าพี่สาวไม่โทร. ด่วนขอความช่วยเหลือเขาก็คงอาจจะอยู่แบบนั้นไปเรื่อยๆ จนแก่ตาย เดียวก็รู้ว่าเขาจะเปลี่ยนได้หรือไม่ได้ ตอนนั้นเราหาโรงแรมก่อน ซื้อเสื้อผ้าใหม่ให้พี่ตังด้วย เมื่อก็ยังไม่พามาเพื่อนเข้ามาด้วย อาจจะนึกว่าผู้หญิง”

“อ้าว เอาไงเอากัน เพราะตอนนี้เรากลับกรุงเทพฯ ยังไม่ได้ ต้องอาศัยอยู่ที่นั่นไปก่อน ชักเดือนเป็นไง เดือนหนึ่งนี่ปลอดภัยแน่ กำลังคิดจะหาเงินที่ไหนไปใช้หนี้ก่อนระบบก่อนขึ้นส่วนจะหมดตัว ไอ้แขกมันเอาตายแน่”

“รีไม่ก็มีอีกทาง ถ้าเกิดอาทิตย์นี้ไม่เสร็จยังงี้อาจจะเสนอแลกบ้านชั่วคราว ให้เขาไปอยู่บ้านเราที่กรุงเทพฯ เราเข้าไปอยู่บ้านเขาและเก็บบ้านให้ด้วย เพื่อประหยัดค่าโรงแรม” มัสมนออกความเห็น

“แล้วเกิดกลับไปบ้านกรุงเทพฯ หน่วงกันเต็มบ้าน” ตังโวยวาย

“อย่าไปคิดถึงหนุมนเลยตอนนี้ คิดถึงชีวิตตัวเองไว้ก่อนดีกว่า เพราะพวกนั้นมันเอาพี่ตังถึงตายแน่ถ้ากลับไปตอนนี้นะ”

๓

โรงแรมที่พักอยู่ในระยะใกล้บ้านขนาดเดินถึง ภายในสะอาดสะอาด หลังจากที่มีสมนส่องกล้องสำรวจฝุ่น แถมไม่มีกลิ่นเหม็นอับเหมือนโรงแรมทั่วๆ ไป แวะซื้อเสื้อผ้าใหม่เพราะแน่ใจว่าจะต้องอยู่นานเป็นอาทิตย์ เตรียมซื้อยาฆ่าเชื้อโรคเป็นกล่องๆ ทั้งยาฆ่าหนู ฆ่าแมลง กระจาดชำระห้องน้ำ ยาฆ่าเชื้อชนิดร้ายแรงสุดยอดจนพี่ชายมองหน้า

“จะเอาไปฆ่าใคร”

“เชื้อโรคไง”

“ระวังคนใช้มันจะตายเสียก่อน แล้วนี่นัดเขาก็โหมง”

“ต้องไปเดี๋ยวนี้เลย พี่ตรึงก็อาบน้ำอาบทารอที่นี่ ถ้าวิดีโอเสร็จจะรีบกลับมาเอาเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ เราจะได้เห็นความยอดมหารกของพ่อ ยอดชายคนนี้นี่”

“ยังไงหาทางอยู่ให้ได้เป็นเดือนยิ่งดี” ตรึงเตือนล้วงหน้า

“ใครจะมาจ่ายค่าโรงแรมให้เราขนาดนั้น”

“ถ้างั้นกันโยบายแลกบ้านกันชั่วคราวอย่างที่บอก”

มีสมนออกจากโรงแรมและคิดไปถึงคำแนะนำของพี่ชายไปด้วย ในแง่ นั้นมันก็เท่ากับว่าทุกฝ่ายได้แก้ปัญหของตัวเอง แต่หล่อนจะเข้าไปอยู่ในบ้านนั้นได้อย่างไร แต่จะแทรกกายเข้าไปก็ยังลำบากแล้ว บ้านทั้งหลายไม่ต่างอะไรกับจักรวาลของเหล่าเชื้อโรคทุกชนิดก็ว่าได้ ที่เจ้าของอยู่มาได้ขนาดนี้ ประกาศว่าเขาจะต้องมีภูมิต้านทานสูงอย่าบอกใคร...ขนาดมือปราบมือหนึ่งอย่างหล่อนอาจจะต้องยกธงขาวกลับก็ได้ใครจะรู้...

* * *

พี่สาวยังนั่งอยู่ที่ร้านอาหารริมทะเลเมื่อปราศเดินตามหา บนโต๊ะมีจานข้าวแกงสามสี่จานวางซ้อนกันอยู่ สิ่งที่ยากจะเห็น เพราะวิสาเป็นโรคคลั่ง-

ผอมมาแต่ไหนแต่ไร อาหารทุกอย่างจะต้องมีการชั่งตวงวัดแคลอรีจนลงตัว
ได้ที ก่อนจะล่ำเสียงโยกย้ายแปรนิวาสสถานเข้าไปอยู่ในห้องตัวเอง แล้ว
จากนั้นก็อาจจะแอบอาเจียนออกใส่คอห่านตามระเบียบ

ทรุดตัวลงนั่ง ตามองจานอาหารและวิสาก์มองตามสายตาของเขาไป
“ก็มันหิว ไม่ได้กินอะไรเลยตั้งแต่อยู่บนเครื่อง...” คำชี้แจงตามติดมา
ฉับพลัน

“ไม่ได้ว่าอะไรเลย” ปราสเอนหลังฟิงพนักเก้าอี้และกอดอก มองหน้า
ผอมๆ ที่หาเนื้อหนังอะไรแทบไม่ได้ของอีกฝ่าย เปลี่ยนเรื่องไปว่า

“เดี๋ยวมือปราบเขาจะกลับมา พร้อมกล้องถ่าย อาจจะเริ่มงานตอน
เย็นๆ ตอนนี้ไล่ให้ไปหาที่พักก่อน เห็นว่าเป็นอาทิตย์กว่าจะเสร็จ”

“ยังนึกว่าเป็นเดือน” วิสาประชดให้ “สมบัติบ้าเต็มบ้านขนาดนั้น”

“จะบ้าได้ไงพ่อแม่ทิ้งไว้ให้ นี่มือปราบทำท่ามาคุยจะทิ้งโน่นทิ้งนี่”

“ให้เป็นหน้าที่เขาไปเถอะ นั่นเขามืออาชีพ เพื่อนพี่ส่งตัวแสบมือฉมัง
ที่สุดมาให้ยังนึกว่าจะมาทั้งคันรถ”

“เห็นว่ามีเพื่อนมาแค่คนเดียว”

“นั่นสิ มันจะไหวเหออ เธอต้องอยู่ช่วยเขานะ เพราะพี่ไม่เอาคน
เข้าบ้านจะเป็นลม อาจต้องหาโรงแรมอยู่ไปก่อนสักพัก”

“โซฟาอีกตัวยังว่าง ยังไงจะเร่งเขาให้เสร็จเร็วๆ ไม่เกินอาทิตย์นี้ เขา
ว่างั้นนะ”

“ก็ปล่อยยให้เขาจัดกันไป อย่าไปกีดขวางอะไร เคยผ่านงานมาก่อน
แต่อาจจะยังไม่เคยเจอหมาเหโตอย่างเธอ เสร็จเรื่องนี้แล้วจะติดต่อเพื่อนที่เขา
เป็นจิตแพทย์ให้เขาช่วยเหลืออีกที เอากันทีละขั้น”

“จิตแพทย์ อะอะอะไรก็จิตแพทย์” ปราสเสียงขุ่น “ที่ตัวเองอยู่กับ
จิตแพทย์มาแท้ๆ ยังไม่หายคลั่งผอม ทำท่าจะหนักกว่าเดิม ทำไมหรือที่จะ
เลิกกันนี่เพราะเขารักษาไม่หายแล้ววี่ไง”

พี่สาวเงียบ สงสัยนอกจากจะรักษาไม่หายแล้วจิตแพทย์อย่างพอล
ยังทำให้วิสาป่วยหนักยิ่งขึ้นกว่าเดิม จากความเป็นนักเพอร์เฟ็กชันนิสต์ของ

เขานั่นเอง เท่าที่รู้มาพอจะต้อนพี่สาวขึ้นตางค์ทุกเช้า ถ้าน้ำหนักขึ้นเกินขีดหรือสองขีดเขาจะควบคุมตารางอาหารตลอดทั้งวัน อะไรที่กินได้ไม่ได้ เมียคงจะต้องเพอร์เฟ็กต์ไปเสียทุกอย่าง พี่ชายแบบนั้นมีท่วมโลก นี่ถ้ามาเห็นพี่สาวนั่งกินข้าวแกงสามสี่จานซ้อนแบบนี้คงบ้านแตก เขาเกลียดพวกเพอร์เฟ็กชันนิสต์ นับแต่นั้นไปจะไม่ให้ใครเข้ามาใกล้กรายบุคคลในครอบครัว...

ร่างโปร่งสะพายกล้องถ่ายพร้อมเป้พะรุงพะรังเดินเลียบมาตามริมหาดปราสรีบชี้ให้พี่สาวดู

“นั่นเขาจะไปออกศึกที่ไหนกัน”

“ท่าทางเอาเรื่องนะ” วิสามองตาม “มิน่าเพื่อนพี่ยกให้เป็นมือฉมังประจำบริษัท แต่ตัวเล็ก ๆ แบบนี้จะไหวอะไร เดือนเดียวก็ไม่เสร็จพี่ย่า”

“ไม่กี่วันก็เสร็จน่า จะเร่งใช้เสียให้คุ้ม ไม่งั้นต้องไปจ่ายค่าโรงแรมให้เขาอีก ถ้าเกินอาทิตย์อาจจะต้องให้มานอนในบ้าน ตอนนี้น่าจะมีที่ว่างให้ซุกนอนได้มั้ง เห็นว่ามากันแค่สองคน”

มือปราบเดินปุ่เลงๆ มาถึง ส่งยิ้มหวานมาก่อน

“เตรียมอาวุธมาพร้อมแล้วค่ะ ไปกันรึยัง”

“พี่คอยที่นั่นดีกว่า ปราสรีบพาน้องไปก่อนที่จะเปลี่ยนใจ” วิสาหัวเราะ

“মনเคยเจอมาหนักกว่านี้อีกค่ะ” พุดอย่างเกรงใจเล็กน้อย “ไม่กี่วันก็น่าจะเสร็จ”

ปราสรีบลุกขึ้นยืน ช่วยหล่อนหอบหิ้วสัมภาระและถามไปด้วย

“อะไรของคุณมั่ง”

“ยาฉีดฆ่าหนูฆ่าแมลงทุกชนิด”

“มันมีที่ไหนกันหนู ผมเคยเห็นแค่ตัวสองตัว” ปราสเดินคุย

“มันไม่มีหรอกค่ะหนูโสดๆ เท่ากับว่ามันมีครอบครัวเป็นหมื่นเป็นแสนได้บ้าน และมักจะออกมาสวนสนามหาของกินกันตอนดึกๆ เคยเจอมาแล้วค่ะ หนูเป็นแสนตัวอยู่ในผนังจนต้องทุบผนังทิ้งหมดเลย ร้ายมากนะ”

“บ้านผมคงไม่ขนาดนั้น กลางคืนเงียบ” ปราสว่า “มันคุยกันผมต้องได้ยิน”

“คุณไปเข้าใจภาษามันหรือ”

“แล้วคุณเข้าใจ”

“เราเตรียมเครื่องวัดคลื่นเสียงมาเสร็จ มด ปลวกเสวนาคูยกันยังได้ ยิน อย่างห้วงเลยคุณ เราผ่านการปราบปรามมาอย่างโชกโชนแล้ว บ้านคุณ อาจะติดอันดับหนึ่งในสิบ”

ปราสาทหลอนเดินมาถึงหน้าบ้าน ไชกัญแจบ้านให้เสร็จ หันกลับมา เจ้ากรมกองปราบกำลังสวมชุดฟอร์มพลาสติกใสเหมือนชุดนักอวกาศ แดม มีหมวกกันน็อกเข้าชุด

“เผื่อของตกลงมาถูกหัวตาย” หลอนรีบชี้แจง ส่งชุดให้เขาอีกชุด

“กันเชื้อโรคเชื้อราคะ”

“ผมอยู่บ้านมาเป็นแรมปีคุณ”

“ในแง่นี้ภูมิต้านทานอาจจะสูงกว่าคนอื่นๆ”

ปราสาทหัวเดินนำหน้าเข้าไปก่อน แดดส่องมองเห็นฝุ่นกระจายตัว อยู่ทั่วไป

“เห็นฝุ่นนั่นมะ” หลอนชี้ให้เขาดู ดิ่งที่ปิดปากปิดจมูกลงมาปิดหน้า อย่างรีบด่วน “ทุกวันที่คุณหายใจเข้าไป ฝุ่นพวกนี้มันจะเข้าไปทำลายปอด จนผุพังไม่มีชิ้นดี”

“ผมมีขนจมูกกรองฝุ่น ตามผมก็มีขนตาป้องกันฝุ่น จะไปกลัวอะไร”

“มีนาขนตาชาวโพลน เห็นทีแรกยังนึกว่าคุณเป็นลูกครึ่ง”

“นี่คุณ จะรีบทำไรก็ทำไป เวลาเป็นเงินเป็นทอง ผมจ้างคุณเป็น ชั่วโงมณะเนี่ย เอ้า จะเริ่มถ่ายอะไรตรงไหนเอาไปเลย”

“ก่อนอื่นเริ่มในห้องน้ำก่อน” มัสมนเปิดกล้องถ่ายและเดินหาห้องน้ำ “จะดูคนต้องดูที่ห้องน้ำก่อน หน้าเหมือนคอกห่านรีเปลา”

แต่อย่างเท่าเข้าไปก็รีบถอย

“ทำไมอ่างเป็นสีดำ สิ่งพิเศษมาจากไหนคุณ เช่นเดียวกับคอกห่าน เคยเห็นแต่ห่านสีขาว”

“ห่านดำก็มีคุณ อ่างอาบน้ำสีดำเพราะสิ่งกระเบื้องทนไฟพิเศษ ชัดให้

ตาย ก็ขัดไม่ออก บอกไว้ล่วงหน้าจะต้องไม่ใช้ความพยายามมาก กระจกไม่เคยส่องก็เลยปล่อยให้ฝุ่นจับอยู่อย่างนั้น คนส่องกระจกทุกวันคือคนหลงตัวเอง เลิกมองตัวเองสักพักก็โอ้โหจะหมดไปเอง เอ้า จะถ่ายตรงไหนก็รีบถ่ายๆ ยังมีอีกสามห้องจะได้ไม่เสียเวลา”

มัสมนลงมืออย่างรวดเร็วก่อนจะรีบออกจากที่นั่น เดินตามเจ้าบ้านไปที่ห้องถัดไปที่ลั่นไปด้วยของจนเข้าไปไม่ได้

“ห้องคุณพ่อ คุณแม่ผม สมบัติที่ท่านสั่งสมไว้ร่วมห้าสิบปี ของเก่ามีค่าทั้งนั้น ห้ามทิ้งเด็ดขาดบอกไว้ล่วงหน้า”

เสียงจิกจิกดังมาจากใต้เตียงจนมัสมนต้องเงยหูฟัง

“ไต้ยีนไหม เสียงหนู”

“คุณรู้ได้ไง”

“ประสาทหูชั้นต้องทำงานไวมาก มันมากับอาชีพค่ะ เท่ากับว่าห้องนี้ทั้งห้องนะ เซ็งลึให้หนูมันไปหมดแล้ว ป่านนี้ได้พรมได้บ้านเป็นโพรงทะลุไปถึงยุโรปแน่ คุณต้องรู้ถึงความสามารถของพวกมันเกี่ยวกับการขุดรู ให้เวลาอีกหน่อยเดี๋ยวบ้านจะยุบทั้งหลัง และคุณไปลืมนิดาตุณที่ยุโรปไม่วันใดก็วันหนึ่งนี่ไม่ใช่เรื่องเล่น”

“ผมว่าจ้างคุณมานี่อาจจะทำให้ผมต้องเป็นโรคประสาทมากขึ้นกว่าเดิมก็ได้นะ”

“อย่ากังวลไปเลยคุณ ดีแล้วที่เรียกเรามาแต่เนิ่นๆ ก่อนที่จะสาย เดี่ยวจะเปิดเครื่องเร่งความเร็วของคลื่นเสียงเพื่อไล่มันไปที่อื่น อาจจะลงทะเล เราจะไม่ฆ่า เพราะเมื่งั้นบ้านจะส่งกลิ่นแน่ เพราะแน่ใจว่าไม่ได้มีแค่ตัวสองตัว”

มัสมนเตรียมเสียบปลั๊กไฟ จากนั้นก็สิ่งที่อุดหูให้เขา ปราสรับไปดุงๆ

“อะไร”

“คลื่นเสียงมันจะได้ไม่เข้าไปรบกวนประสาทหูของคุณด้วยอีกคน เพราะเท่าที่ดู คุณอยู่กับพวกมันมานานพอสมควร คลื่นรับส่งอาจจะใกล้เคียงกันมาก เดี่ยวจะวิ่งลงทะเลตามมันไปอีกคน”

ปราสรับไปยัดใส่หูอย่างไม่เต็มใจ

“แน่ใจนะว่าคุณจะได้ไปรับรองวิชาชีพระดับด้วย เพราะผมไม่ค่อยจะไว้ใจคุณเอาเลยให้ตาย”

“อย่าห่วงเลยคะ ก่อนเข้าไปทำงานเราต้องมีใบรับรองการทำงานจากหลายองค์กรกองตรวจคนเข้าเมือง...กรมสรรพากร...กระทรวงสาธารณสุข...กรมสุขภาพบาล...กรมอุตุ...”

“จริงๆ แล้วผมยังไม่เห็นว่ามันจะเกี่ยวอะไรกันเลยนะ”

“เหมือนกัน แต่คำสั่งมาแบบนี้ ต้องตั้งอุตุทั้งหมดทั้งระบบราชการทุกแผนก เดี่ยวไม่ได้ใบอนุญาต อย่าซี้สงสัยนักเลยคุณ สงสัยมากๆ เดี่ยวจะไปโผล่ขั้วโลกเหนือไม่รู้ตัว เอ้า ใส่หูแล้วไซ้ไหม”

“ว่าไรนะ” ปราสป้องหู

“แปลว่าแน่นไซ้ได้ งั้นตามข้าพเจ้ามา”

ปราสเดินตามมือปราบที่เดินตัวมเตี้ยมเพราะสวมชุดอวกาศ

“ถามจริงๆ เคยไปดาวอังคารมามั้ละปะ” ถามออกไป “ทำยังกะจะออกไปนอกโลก”

“บ้านคุณคือนอกโลกดีๆ นี่เอง เป็นที่ซ่องสุมเชื้อโรคทุกชนิดจากต่างดาวนั่นเลย เพราะสิ่งแวดล้อมอย่างนี้หายากมากคะ มีทั้งฝุ่น มีทั้งความชื้นที่เหมาะสม อากาศบริสุทธิ์ไม่เคยถ่ายเทเข้ามา ถ้าไม่ได้แดดเชื้อโรคมันก็เพิ่มพูนสร้างอาณาจักรใหม่ขึ้นมา เห็นหัวดำๆ ตามผนังนั่นไหม นั่นแหละเชื้อรา”

“ว่าไรคุณ” ปราสป้องหู “หุ้ผมตอนนี้ไม่ได้ยินเสียงคุณหรอก มีแต่เสียงหนูกัดกัน”

“มันกำลังหนีคะ เพราะคลื่นจะเข้าไปทำลายประสาทหูของมัน คินนี่เกลี้ยกลงทะเลหมด อย่าตามมันลงไปด้วยละกัน”

วิสาเห็นน้องชายออกจากบ้านมายืนคุยกับมือปราบเป็นนานก่อนจะแยกจากกัน ชักแน่ใจว่าจะร่วมงานกันได้นานถ้าอ้อยอิงคุยกันแบบนี้ พอฝ่ายนั้นจากไปปราสก็เดินรี่มาที่ร้านอาหารที่หล่อนั่งคอยอยู่ ลากเก้าอี้นั่งและแคะหูไปด้วย